

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ
สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ (Experiential Technique) ร่วมกับ
แบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ

A Comparison of Academic Achievement in the Subject of
Factors Affecting in Career on Communication Circumstances
and Personality Development between Learning by
Experiential Technique with Skill Exercises Activities and
Normal Learning

รตนดา อาจิชัย¹, Nguyen Thao Van², และ ชมพูนุท เมฆเมืองทอง³

Ratanada Ardwichai¹, Nguyen Thao Van², and Chomphunut

Makemuengthong³

Received: October 20, 2022

Revised: December 29, 2022

Accepted: February 25, 2023

¹สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม Thai language for Communication Program, Faculty of Humanities
and Social Sciences, Rajabhat Mahasarakham University

(Email: ratanada.ar@rmu.ac.th)

²สาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม Thai language for Communication Program, Faculty of Humanities
and Social Sciences, Rajabhat Mahasarakham University

(Email: ntvn916@gmail.com)

³สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่
Thai for Communication Chiang Mai University

(Email: Chomphunut@gmail.com)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณสื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ (Experiential Technique) ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ชั้นปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาที่เรียนด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มี อิทธิพลต่อภาวะการณสื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร จำนวน 45 คน ได้จากการสุ่มแบบกลุ่มจากประชาชนซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 67 คน และแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) กลุ่มทดลองที่เป็นนักศึกษาเรียนด้วยเทคนิค ประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ จำนวน 25 คน 2) กลุ่มควบคุมเป็นนักศึกษา เรียนด้วยการสอนปกติ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ จำนวน 12 แผน 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแบบมาตรประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ และสถิติที่ใช้ในการ พิจารณา คือ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติ ที่ใช้ในการวิเคราะห์ คือ T-test Independent Samples ผลการวิจัยพบว่า

1) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึก ทักษะ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 73.93/76.93 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ส่วนการสอนปกติ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ

72.40/71.67 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.35) ส่วนรูปแบบปกติ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.46)

คำสำคัญ: ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, ภาวะการณ์สื่อสาร, การพัฒนาบุคลิกภาพ, เทคนิคประสบการณ์

Abstract

The objectives of research were 1) to develop learning activities on factors that influence on career communication circumstances and personality development through experiential technique with skill exercises for second-year students in Thai Language for Communication with the 75/75 criteria 2) to compare the academic achievement between the students who studied through experiential technique with skill exercises and normal learning and 3) to study the students' satisfaction with organizing learning activities on things that influence career communication circumstances and personality development through experiential technique with skill exercises and normal learning. The sample in this research was 45 second-year students retrieved from using a cluster random sampling from the population who were 67 second-year students in the Thai language for Communication, and divided into 2 groups 1) the treatment group of students studied with

experiential technique with skill exercises and 2) the control group of 20 students studied with normal learning. The instruments included 1) 12 lesson plans 2) the academic achievement test of 30-item multiple choices, and 3) the satisfaction questionnaire in a five-scale questionnaire of 10 items. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and T-test was used to analyse Independent Samples. The results of the research showed that:

1) Organizing learning activities using experiential technique together with skill exercises had E_1/E_2 of 73.93/76.93, indicating that it was effective in accordance with the 75/75 criteria and normal learning had E_1/E_2 of 72.40/71.67, showed that it wasn't effective in accordance with the 75/75 criteria. 2) Students' academic achievement with experiential technique with skill exercises was higher than students who received normal learning with a statistical significance level of .05. 3) Students were satisfied with organizing learning activities with experiential technique with skill exercises overall at a very high level ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.35), whereas normal learning at a very high level ($\bar{X} = 4.58$, S.D. = 0.46).

Keywords: Academic Achievement, Communication Circumstances, Personality Development, Experiential Technique

บทนำ

ในชีวิตปัจจุบัน ไม่ว่าคนเราจะประกอบอาชีพหรือทำงานในองค์กรอะไรก็ตาม แน่แน่นอนว่าองค์กรนั้นจะให้ความสนใจกับบุคลากร เนื่องจากบุคลากร

เป็นหัวใจสำคัญอีกประการหนึ่งของความสำเร็จหรือความล้มเหลวขององค์กร บุคลากรที่มีคุณภาพ นอกจากต้องมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ในการทำงาน ควรต้องมีบุคลิกภาพที่เหมาะสม สอดคล้องกับงานนั้นด้วย ซึ่งเน้นคุณลักษณะเฉพาะตัวของบุคคล จะส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพและประสิทธิผลการทำงาน และปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งในองค์กรและนอกองค์กร และยังเป็นภาพลักษณ์ที่สำคัญขององค์กรด้วย ดังนั้นบุคลิกภาพจึงมีความสำคัญต่อการทำงานของคนเราเป็นอย่างยิ่ง โดยสรุป คือ บุคลิกภาพเป็นผลรวมจากพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม แต่ต้องมีการสร้างเสริม เพราะบุคลิกภาพมิได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ มิใช่เรื่องตายตัวเสมอไป เปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาได้ตามบทบาทและอาชีพที่ดำเนินอยู่ คนเราต้องใช้เวลาในการหล่อหลอมมาเป็นระยะเวลานาน มิอาจเกิดขึ้นได้ในช่วงระยะเวลาสั้น แล้วไม่มีผู้ใดมีบุคลิกภาพที่สมบูรณ์ จนไม่มีทางปรับปรุงหรือพัฒนาให้ดีขึ้นได้ ตามนักจิตวิทยาบุคลิกภาพเป็นลักษณะจิตและทางกายร่วมกัน ซึ่งสถิติ วงศ์สวรรค์ (2551) กล่าวว่า แนวทางที่คนส่วนใหญ่ยึดถือในการพิจารณาบุคลิกภาพของคน มีทั้งลักษณะทางกายและคุณลักษณะทางจิตใจ กล่าวคือ ลักษณะทางกาย ได้แก่ รูปร่าง ทรวดทรง ความสูง น้ำหนัก ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นเครื่องแสดงให้ทราบถึงลักษณะภายนอกของบุคคล ส่วนคุณลักษณะทางจิตใจ เช่น สติปัญญา ความจำ จินตนาการ ความถนัด เจตคติ ความสนใจ ความตั้งใจ การตัดสินใจ สิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับการทำงานของสมองทั้งสิ้น ดังนั้นบุคลิกภาพมีส่วนเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก การกระทำ การแสดงออก และการสื่อสารกับบุคคลอื่นในองค์กร ซึ่งความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพและการสื่อสารถือเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการปฏิบัติงานในองค์กร เนื่องจากการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมย่อมมีเหตุการณ์ที่ทำให้เกิดการติดต่อ ส่งผ่านข้อมูลความคิด ความต้องการ หรือความรู้สึก ไปสู่ความเข้าใจร่วมกันระหว่างบุคคล เพื่อปฏิบัติงานให้ตรงกับวัตถุประสงค์ขององค์กรนั้น บุคลิกภาพจึงมีผลโดยตรงทั้งบวกและลบต่อองค์กร ธุรกิจ การงาน หรือสะท้อนเป็นภาพพจน์ของหน่วยงานและองค์กร ดังนั้นจึงมีความ

จำเป็นที่ต้องคำนึงถึงการพัฒนาบุคลิกภาพซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาทักษะการอยู่ร่วมกับผู้อื่นทั้งในองค์กรและนอกองค์กร ซึ่งในงานวิจัยของธนพร วัฒนศรานนท์ (2555) พบว่า บุคลิกภาพโดยรวมมีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากร โรงพยาบาลสมิติเวช สุขุมวิท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.703 แสดงว่ามีสัมพันธ์กันในระดับสูง

ในปัจจุบันการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้เปลี่ยนรูปแบบไปตามแนวทางที่ดีขึ้น การศึกษาไม่ว่าจะเป็นสังคมใด ประเทศใด ล้วนมุ่งเน้นพัฒนาบุคลากรเพื่อให้บุคลากรเหล่านั้นนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้ไปพัฒนาประเทศ การศึกษานั้นมีรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่แตกต่างกันกับยุคสมัยก่อนและระดับทางการศึกษา ดังที่เรณูมาศ มาอ่อน (2559) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษามีลักษณะเฉพาะและแตกต่างจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับอื่น เพราะใช้รูปแบบที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งได้แก่ 1) การสอนโดยใช้กระบวนการวิจัย (Research Based Instruction) 2) การสอนแบบกลุ่มสืบสวน (Group Investigation Mode) 3) การสอนแบบอภิปราย (Discussion) 4) การสอนโดยใช้กรณี ตัวอย่าง (Case Study) 5) การสอนโดยการอธิบายถาม-ตอบ (Lecture Recitation) 6) การสอนด้วยเทคนิคประสบการณ์ (Experiential Techniques) 7) การสอนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (Problem-Based Instruction) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับอุดมศึกษาเป็นกระบวนการที่เป็นปฏิสัมพันธ์สองทาง ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักศึกษาผู้เรียน ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลตามจุดมุ่งหมายของการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัย อาจารย์ผู้สอนถือเป็นหัวใจสำคัญของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ นอกจากต้องเป็นผู้มีความรู้เชิงเนื้อหาวิชาที่สอนอย่างดีเยี่ยม ยังต้องเป็นผู้ที่เข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน มีการเปลี่ยนแปลงบทบาทของตัวเองจากครูเป็นโค้ช ซึ่งตรงกับแนวคิดของวิจารณ์ พานิช (2555) กล่าวว่า ครูเพื่อศิษย์ต้องเปลี่ยนจุดสนใจหรือจุดเน้นจากการสอน ไปเป็นเน้นที่การเรียนรู้ (ทั้งของศิษย์ และของตนเอง) ต้องเรียนรู้และปรับปรุงรูปแบบการ

เรียนรู้ที่ตนจัดให้แก่ศิษย์ด้วย ครูเพื่อศิษย์ต้องเปลี่ยนบทบาทของตนเองจาก “ครูสอน” (Teacher) ไปเป็น “ครูฝึก” (Coach) หรือ “ผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้” (Learning Facilitator)

เนื่องจากหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ได้เปิดสอนรายวิชาการพัฒนาบุคลิกภาพ แต่นักศึกษายังมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับไม่สูง ด้วยการสำรวจนักศึกษาที่เคยเรียน พบว่า การพัฒนาบุคลิกภาพเป็นเรื่องที่ยากในการทำความเข้าใจและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผ่านมา ผู้สอนใช้วิธีการสอนแบบบรรยายเป็นหลัก ขาดเทคนิคการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา ไม่มีกิจกรรมที่กระตุ้นให้นักศึกษาเกิดความอยากเรียนรู้เท่าที่ควรและไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ จึงทำให้นักศึกษาไม่เกิดแรงจูงใจในการเรียน ต้องเรียนรู้โดยการท่องจำและยังขาดความกระตือรือร้นในการเรียน จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ ดังที่ Johnson, Johnson, & Holubec (1992) กล่าวถึงข้อเสียของการสอนแบบบรรยายไว้ว่า 1) นักศึกษาชอบกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่าการเรียนรู้โดยการฟังคำบรรยาย นักศึกษาควรได้อ่าน เขียน อภิปราย แก้ปัญหา ฝึกคิดขั้นสูง อันได้แก่ การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และ การประเมินค่า 2) จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่เรียนแบบมีส่วนร่วมกับการเรียนโดยการฟังคำบรรยายพบว่าผลไม่แตกต่างกัน แต่การเรียนแบบมีส่วนร่วมจะดีกว่าการฟังคำบรรยายในการพัฒนาทักษะการคิดและการเขียน 3) จากการประเมินรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาจะเรียนได้ดีจากเทคนิคการสอนอื่น ๆ ที่ไม่ใช่การบรรยาย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และ การพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล รายวิชาการพัฒนาบุคลิกภาพ สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 2 โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมแบบฝึกทักษะ ซึ่ง พงศธร สุกัญญาณ (2561) ได้เสนอรูปแบบการเรียนการสอนแบบประสบการณ์ มีวงจรการเรียนรู้ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นประสบการณ์ (Experiencing)

2) ขั้นที่ 2 ชี้นำเสนอและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ (Publishing) 3) ชี้นำอภิปรายผล (Discussing) 4) ชี้นำสรุปพาดพิง (Generalizing) 5) ชี้นำประยุกต์ใช้ (Applying) การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ ร่วมกับแบบฝึกทักษะ เป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบหนึ่ง ที่ผู้สอนมีความเชื่อมั่นว่า ผู้เรียนสามารถเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ของตนเอง โดยผู้สอนเป็นเพียงผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเข้าใจด้วยตนเอง

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจสำหรับการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ การวิจัยครั้งนี้มุ่งเน้นหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาและเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับรายวิชาการพัฒนาบุคลิกภาพต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ สำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 2 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ

3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ

วิธีการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีวิธีการดำเนินการดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชาชน ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ชั้นปีที่ 2 จำนวน 67 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 45 คน ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม และแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

1.2.1 กลุ่มทดลอง จำนวน 25 คน เป็นนักศึกษาที่เรียนด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

1.2.2 กลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน เป็นนักศึกษาที่เรียนด้วยการสอนปกติ

2. ตัวแปรการวิจัย

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.1 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ จำนวน 12 แผน รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง

3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ จำนวน 30 ข้อ

3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการทดลองสอนตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อรวบรวมคะแนนกิจกรรมระหว่างเรียน (E_1) คะแนนสอบหลังเรียน (E_2) และคะแนนประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง ในการรวบรวมข้อมูลและประเมินผลมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 ผู้วิจัยจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้กับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ จำนวน 12 แผน รวมทั้งสิ้น 24 ชั่วโมง ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ มีการเก็บคะแนนระหว่างเรียน (E_1) ซึ่งประกอบด้วย คะแนนกิจกรรมกลุ่มและคะแนนแบบฝึกทักษะรายบุคคล

4.2 หลังการทดลองครบตามแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบหลังเรียน ด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพื่อทดสอบความรู้และศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มตัวอย่าง หลังจากผ่านการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ จำนวน 30 ข้อ ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นและวิเคราะห์หาคุณภาพแล้ว และบันทึกผลการสอบไว้เป็นคะแนนหลังเรียน (E_2)

4.3 สอบถามความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ โดยใช้แบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 10 ข้อ

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการพรรณนาข้อมูล คือ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ T-test Independent Samples มีรายละเอียด ดังนี้

วิเคราะห์ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ จากคะแนนกิจกรรมระหว่าง

(E_1) เรียนและคะแนนหลังเรียน (E_2) ตามเกณฑ์ประสิทธิภาพ 75/75

เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้สูตร T-test Independent Sample

วิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วเทียบกับเกณฑ์การประมาณค่าความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง

ผลการศึกษา

1.ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณสื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ สำหรับนักศึกษาสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารชั้นปีที่ 2 ดังตาราง 1 และ 2

ตารางที่ 1 ประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ

	คะแนนเต็ม	เฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S. D)	ร้อยละ (P)	ประสิทธิภาพ E_1/E_2	ผลวิเคราะห์ประสิทธิภาพ (เกณฑ์ 75/75)
คะแนนกิจกรรม	100	73.92	6.14	73.92	73.92/76.93	มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
คะแนนหลังเรียน	30	23.08	2.23	76.93		

จากตารางที่ 1 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับกลุ่มทดลอง จำนวน 25 คน

ระหว่างเรียนจำนวน 6 แผน มีคะแนนเฉลี่ย 73.92 จากคะแนนเต็ม 100 มีประสิทธิภาพกระบวนการ เท่ากับ 73.92 และการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 23.08 จากคะแนนเต็ม 30 มีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 76.93 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ สำหรับกลุ่มทดลอง มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 73.92/76.93 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

ตารางที่ 2 ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนปกติ

	คะแนนเต็ม	เฉลี่ย ($\bar{X}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ร้อยละ (P)	ประสิทธิภาพ E_1/E_2	ผลวิเคราะห์ ประสิทธิภาพ (เกณฑ์ 75/75)
คะแนนกิจกรรม	100	72.40	5.75	72.40	72.40/71.67	มีประสิทธิภาพไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75
คะแนนหลังเรียน	30	21.5	3.02	71.67		

จากตารางที่ 2 พบว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการสอนปกติ สำหรับกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน ระหว่างเรียนจำนวน 6 แผน มีคะแนนเฉลี่ย 72.40 จากคะแนนเต็ม 100 มีประสิทธิภาพกระบวนการ เท่ากับ 72.40 และการทดสอบหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 21.5 จากคะแนนเต็ม 30 มีประสิทธิภาพผลลัพธ์เท่ากับ 71.67 แสดงให้เห็นว่า ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยการสอนปกติ สำหรับกลุ่มควบคุม มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 72.40/71.67 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล ของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่ม	n	$\bar{x}$	S.D.	df	t	P
ทดลอง	25	23.08	2.23	43	2.01	.025
ควบคุม	20	21.50	3.02			

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และ การพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ ดังตาราง 4

ตารางที่ 4 ผลความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อกิจกรรมการเรียนรู้ โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ

รายการประเมิน	การสอนด้วยเทคนิค ประสบการณ์ร่วมกับ แบบฝึกทักษะ			การสอนด้วยรูปแบบปกติ		
	$\bar{x}$	S. D.	แปลความหมาย	$\bar{x}$	S. D.	แปลความหมาย
1. นักศึกษาชอบกิจกรรม เร้าความสนใจเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน	4.72	0.46	มากที่สุด	4.50	0.69	มาก
2. ครูได้ชี้แจง อธิบาย เนื้อหาอย่างชัดเจน	4.60	0.65	มากที่สุด	4.55	0.69	มากที่สุด
3. นักศึกษาชอบกิจกรรม การเรียนรู้การสอนที่ครู จัดทำ	4.76	0.44	มากที่สุด	4.55	0.60	มากที่สุด
4. กิจกรรมสามารถทำให้นักศึกษา รู้สึกสนุกสนาน และมีความสุขในการ เรียน	4.80	0.41	มากที่สุด	4.65	0.47	มากที่สุด
5. กิจกรรมนี้ทำให้นักศึกษา ได้รับความรู้ที่ หลากหลายเหมาะสมกับ เนื้อหาวิชา	4.72	0.46	มากที่สุด	4.60	0.58	มากที่สุด
6. กิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษา ระดมความคิด มีความรับผิดชอบต่องาน ที่ได้รับมอบหมาย	4.88	0.33	มากที่สุด	4.60	0.48	มากที่สุด

ตารางที่ 4 (ต่อ)

รายการประเมิน	การสอนด้วยเทคนิค ประสบการณ์ร่วมกับ แบบฝึกทักษะ			การสอนด้วยรูปแบบปกติ		
	$\bar{x}$	S. D.	แปลความหมาย	$\bar{x}$	S. D.	แปล ความหมาย
7. กิจกรรมนี้สามารถพัฒนา ทักษะการคิด ทักษะการ นำเสนอ และทักษะการ ทำงานเป็นกลุ่มของ นักศึกษา	4.68	0.48	มากที่สุด	4.45	0.60	มาก
8. นักศึกษาชอบบรรยากาศ แข่งขันกันจากกิจกรรม	4.72	0.40	มากที่สุด	4.60	0.50	มากที่สุด
9. นักศึกษาชอบการร่วมกัน สรุปบทเรียนหลัง กิจกรรม ทำให้การเรียนรู้ ไม่เครียด	4.72	0.54	มากที่สุด	4.55	0.51	มากที่สุด
10. ความรู้ที่ได้รับสามารถ นำไปใช้ในรายวิชาอื่น และในชีวิตประจำวัน	4.64	0.64	มากที่สุด	4.70	0.40	มากที่สุด
โดยรวม	4.72	0.35	มากที่สุด	4.58	0.46	มากที่สุด

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มทดลอง จำนวน 25 คน มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการสื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมแบบฝึกทักษะ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.35) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า มีความพึงพอใจสูงสุด คือ กิจกรรมส่งเสริมให้นักศึกษาระดมความคิด มีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด

($\bar{X}$ = 4.88, S.D. = 0.33) และข้อที่มีความพึงพอใจต่ำสุด คือ ครูได้ชี้แจง อธิบาย เนื้อหาอย่างชัดเจน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.60, S.D. = 0.65)

ส่วนกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน มีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการสื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยการสอนปกติ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.58, S.D. = 0.46) เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อ พบว่า มีความพึงพอใจสูงสุด คือ ความรู้ที่ได้รับสามารถนำไปใช้ในรายวิชาอื่นและในชีวิตประจำวัน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.70, S.D. = 0.40) และข้อที่มีความพึงพอใจต่ำสุด คือ กิจกรรมนี้สามารถพัฒนาทักษะการคิด ทักษะการนำเสนอ และทักษะการทำงานเป็นกลุ่มของนักศึกษา มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.45, S.D. = 0.60)

สรุปผล

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการสื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 73.93/76.93 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ส่วนการสอนปกติ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 72.40/71.67 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.72, S.D. = 0.35) ส่วนรูปแบบปกติ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.58, S.D. = 0.46)

อภิปรายผล

จากการวิจัยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ สามารถอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. สำหรับการหาประสิทธิภาพการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง สิ่งที่มีอิทธิพลต่อภาวะการณ์สื่อสารในอาชีพ และการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนบุคคล โดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ กับรูปแบบปกติ ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพ (E_1/E_2) ไว้ที่ 75/75 เมื่อวิเคราะห์ผลการวิจัย พบว่า ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 73.93/76.93 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ส่วนการสอนปกติ มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 72.40/71.67 ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ 75/75 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องจากการสอนโดยใช้เทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการกระทำของผู้เรียนเป็นหลักการเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีที่สุดเมื่อผู้เรียนได้ปฏิบัติอย่างจริงจัง มีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้โดยการร่วมกันทำงานเป็น กลุ่ม มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความรู้กับสมาชิกในกลุ่ม สามารถนำประสบการณ์เดิมมาเชื่อมโยงกับความรู้ใหม่เพื่อคิดไตร่ตรอง วิเคราะห์ และแก้ปัญหาร่วมกัน นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ฝึกฝนการนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนเพื่อสร้างความมั่นใจให้กับตัวเองและได้รับฟังความคิดเห็นที่จากผู้อื่น ดังนั้นทำให้เกิดสิ่งเร้าที่หลากหลายกว่าการบรรยายของผู้สอนเพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นไปตาม Honey and Mumford (1992) กล่าวว่า การเรียนรู้จากประสบการณ์ เป็นกระบวนการขั้นพื้นฐานแต่มีความสำคัญยิ่งต่อการแสวงหาความรู้ ผู้วิจัยเชื่อว่ากิจกรรมการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ที่พัฒนาขึ้นสามารถส่งเสริมรอบความคิดด้านเขาวนปัญญาของนักศึกษาได้ เนื่องจากลักษณะสำคัญของกิจกรรม

การเรียนรู้เชิงประสบการณ์เป็นการจัดกิจกรรมที่ผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงและการมีส่วนร่วมของผู้เรียนในการทำกิจกรรมและสอดคล้องกับผลงานวิจัยของกันตภา สุธธิดาจ ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ และ ไสว พักขาว (2561) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์ตามสภาพจริง เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า แนวคิดของรูปแบบที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสภาพการณ์จริง ปัญหาจริงจากการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ผ่านการวิเคราะห์วิพากษ์อย่างมีวิจารณญาณ โดยใช้ประสบการณ์เดิมอย่างเป็นระบบ เพื่อสร้างความสนใจ และแรงจูงใจ กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความใฝ่รู้ อันจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียน เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในการจัดการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม กระบวนการเรียนรู้กลุ่ม และกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยครูจะเป็นพี่เลี้ยงดูแลให้คำปรึกษา ดังนั้น การสอนด้วยเทคนิคประสบการณ์ร่วมกับแบบฝึกทักษะเป็นการสอนที่มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับผู้เรียนใน ยุคปัจจุบัน ส่วนการสอนปกติเป็นการสอนที่เน้นการบรรยายเป็นหลัก เป็นการสอนที่ผู้เรียนไม่มีส่วนร่วมในระหว่างการเรียนรู้ การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นระหว่างผู้เรียนไม่มาก ทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่ค่อยสนใจในการเรียนการสอน จึงส่งผลกระทบต่อผู้เรียน ซึ่งตรงกับแนวคิดของ Johnson, Johnson, & Holubec (1992) ที่กล่าวถึงข้อเสียของการสอนแบบบรรยายไว้ว่าดังนี้ 1) นักศึกษาชอบกิจกรรมการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากกว่าการเรียนรู้โดยการฟังคำบรรยาย นักศึกษาควรได้อ่าน เขียน อภิปราย แก้ปัญหา ฝึกคิดขั้นสูง อันได้แก่ การคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และ การประเมินค่า 2) จากการประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาที่เรียนแบบมีส่วนร่วมกับการเรียนโดยการฟังคำบรรยายพบว่าผลไม่แตกต่างกัน แต่การเรียนแบบมีส่วนร่วมจะดีกว่าการฟังคำบรรยายในการพัฒนาทักษะการคิดและการเขียน 3) จากการประเมินรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาพบว่า

นักศึกษาจะเรียนได้ดีจากเทคนิคการสอน อื่น ๆ ที่ไม่ใช่การบรรยายช่วงแรกของการทดลองสอน ผู้วิจัยยังไม่มีประสบการณ์ในการสอน ทำให้การถ่ายทอดเนื้อหาความรู้ที่เตรียมไว้ไม่มีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังมีอารมณ์ความรู้สึกตื่นเต้น ประมาท ทำให้ผู้วิจัยควบคุมความเร็ว ความดัง และน้ำเสียงที่ใช้ในการสอนไม่ดีเท่าไร ส่วนใหญ่จะพูดด้วยเสียงดังและเร็วเกินไป บางครั้งมีการออกเสียงไม่ชัดเจน จึงส่งผลกระทบต่อถ่ายทอดความรู้ เช่น พยัญชนะ “ร” ออกเสียงเป็น “ล” และคำควบกล้ำ เช่น คำว่า “ปลา” ออกเสียงเป็น “ปา” อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงเริ่มต้น ผู้วิจัยกับกลุ่มตัวอย่างยังไม่ได้คุ้นชินกัน ซึ่งทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่กล้าแสดงความคิดเห็น และไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนั้นในแต่ละสัปดาห์ของการทดลองสอน ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามความพึงพอใจและนำมาวิเคราะห์ ต่อไปจะมีการปรับปรุง แก้ไขจุดด้อยและพัฒนาจุดเด่นในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น ศึกษาการสอนแบบมีอาชีพจากอาจารย์ท่านอื่น มีการฝึกซ้อมก่อนไปสอนจริง มีการฝึกการออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้อง ฯลฯ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องจากวิธีสอนด้วยเทคนิคประสบการณ์ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยการลงมือกระทำจริง ทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ แล้วจึงนำประสบการณ์เดิมมาพิจารณาไตร่ตรอง จนกระทั่งสามารถสร้างความคิดรวบยอดหรือสมมติฐานต่าง ๆ ในเรื่องที่กำลังเรียนรู้ แล้วจึงนำความคิดนั้นไปทดลองหรือประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ใหม่ ๆ ต่อไป เทคนิคประสบการณ์เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นหลัก มีการจัดกิจกรรมการทำงานเป็นกลุ่มที่ใช้ประสบการณ์เดิมมาร่วมกับเนื้อหาความรู้ที่พึงเรียน สมาชิกในกลุ่มประกอบด้วยนักศึกษาที่มีความสามารถในการเรียนแตกต่างกัน เช่น เก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยนักศึกษาทุกคนในเวลาร่วมกันทำงาน จะมีความรับผิดชอบความสำเร็จของกลุ่ม จึงต้องทำความ

เข้าใจเนื้อหาในทุก ๆ ประเด็น เป็นการสอนที่เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้ทำงานร่วมกันและช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น วิเคราะห์ปัญหา และดำเนินการแก้ปัญหาร่วมกัน ให้คำแนะนำต่อกัน ตลอดจนมีความรับผิดชอบในการทำงานร่วมกัน ทำให้สมาชิกในกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น การนำเสนอผลงานของกลุ่ม ส่งเสริมให้นักศึกษาสามารถเอาประสบการณ์ของตัวเองออกมาใช้และแบ่งปันให้แก่เพื่อนคนอื่น ซึ่งทำให้นักศึกษามีความรู้เพิ่มขึ้นและมีการยอมรับความคิดเห็นของเพื่อนคนอื่นด้วย นอกจากนั้น ยังช่วยให้นักศึกษาสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน ๆ สร้างความมั่นใจ และกล้าแสดงความคิดเห็น ซึ่งเป็นไปตามทฤษฎี แคมมณี (2556) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์เป็นการดำเนินการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามเป้าหมายโดยให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ในเรื่องที่จะเรียนรู้ก่อนและให้ผู้เรียนสังเกต ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น และนำสิ่งที่เกิดขึ้นมาคิดพิจารณาไตร่ตรองร่วมกัน จนกระทั่งผู้เรียนสามารถสร้างความคิดรวบยอดหรือสมมติฐานต่าง ๆ ในเรื่องที่เรียนรู้ แล้วจึงนำความคิดหรือสมมติฐานเหล่านั้นไปทดลองหรือประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ ๆ ต่อไป

วิธีการสอนด้วยรูปแบบปกติทำให้กลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่ากลุ่มทดลอง อาจมีสาเหตุจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติเปิดโอกาสให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ค่อนข้างน้อย ทำให้การแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดเห็นระหว่างนักศึกษาไม่มาก ไม่มีการช่วยเหลือกัน นักศึกษากลุ่มเก่งจะได้คะแนนสูงในขณะที่กลุ่มอ่อนมีคะแนนต่ำกว่า

จากผลการศึกษาความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ พบว่า กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจ ($\bar{X} = 4.72$, S.D. = 0.35) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ($\bar{X} = 4.61$, S.D. = 0.44) ที่เป็นเช่นนี้ อาจเนื่องจากการเรียนด้วยเทคนิคประสบการณ์เป็นการเรียนการสอนที่สามารถสร้างบรรยากาศการเรียนอย่างน่าเรียน ไม่เคร่งเครียด เพราะผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทำกิจกรรมอย่าง

อิสระ ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ มีความรับผิดชอบต่องานตัวเองและกลุ่มการทำงาน ถ้าหากเรียนด้วยบรรยากาศแบบนี้ จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ และมีความสุขในการเรียนการสอน เกิดความกระตือรือร้น มีทัศนคติที่ดี มีความสนใจต่อการเรียนมากกว่าเดิม เพราะได้ศึกษา พุดคุย และทำงานเป็นกลุ่มกับเพื่อน ๆ ทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นการสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์ เพื่อส่งเสริมคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Dun (1972) ที่ว่า การเรียนการสอนที่ดีควรช่วยให้ ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือเป็นคณะ การสร้างกลุ่มเล็ก ๆ ที่มีความสัมพันธ์ต่อการเรียน ไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าอยู่คนเดียว การทำงานร่วมกันทำให้มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทำให้เกิดความสนุกสนานในการเรียนเป็นผลทำให้ผู้เรียนอยากเรียนมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ทำให้กลุ่มทดลองมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้มากกว่ากลุ่มควบคุม

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยเทคนิคประสบการณ์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นหลัก ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ และให้ผู้เรียนสังเกต ทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น และนำสิ่งที่เกิดขึ้นมาคิดพิจารณาไตร่ตรองร่วมกันจนกระทั่งผู้เรียนสามารถสร้างความคิดรวบยอดในเรื่องที่เรียนรู้ แล้วจึงนำความคิดเหล่านั้นไปทดลองหรือประยุกต์ใช้ได้ ซึ่งเหมาะกับการนำไปใช้ในการวิจัยหลายเรื่อง หรือนำไปสอนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับทักษะ
2. กิจกรรมที่ใช้ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรมีความหลากหลาย เพื่อกระตุ้นความสนใจจากผู้เรียน สร้างบรรยากาศน่าเรียน ถ้าเรียนด้วยบรรยากาศแบบนี้ จะทำให้ผู้เรียนรู้สึกสบายใจ ไม่เคร่งเครียด และมีความสุขในการเรียน

บรรณานุกรม

- กันตภา สุธธิดาจ ไพฑูรย์ สีนลรัตน์ และไสว พักขาว. (2561). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นประสบการณ์ตามสภาพจริงเพื่อส่งเสริมคุณลักษณะการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. *วารสารบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ในพระบรมราชูปถัมภ์*, 12(3), 9.
- ทิตนา แคมมณี. (2556). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. (พิมพ์ครั้งที่ 17). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนพร วัฒนศรานนท์. (2555). ปัจจัยด้านการปรับปรุงมาตรฐานในการให้บริการและด้านบุคลากรที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากรโรงพยาบาลสมิติเวชสุขุมวิท. (วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ).
- พงศธร สุกัญญาณ. (2561). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาโดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้เน้นประสบการณ์และการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ในการสอนเพศศึกษาของนิสิตนักศึกษาครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย).
- เรณูมาศ มาอ่อน. (2559). การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาอย่างมีประสิทธิภาพ. *วารสารเทคโนโลยีภาคใต้*, 9(2), 169–176.
- วิจารณ์ พานิช. (2555). *วิธีสร้างการเรียนรู้เพื่อศิษย์ในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: ตถาตาพับลิเคชั่น.
- สถิต วงศ์สุวรรณ. (2551). *การพัฒนาบุคลิกภาพ (Personality Development)*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- Dun, R. (1972). *Team Learning and Circles of Knowledge: Practical Approaches to Individualizing*. New York: Packer Publishing.

Honey, P., & Mumford, A. (1992). *The manual of learning styles* (2nd ed.). Maidenhead,

K: PeterHoney and Alan Mumford. Johnson, D., Johnson, R. & Holubec, E. (1992). *Advanced cooperative learning*. Minnesota: Interaction Book Company.

Johnson, D., Johnson, R. & Holubec, E. (1992). *Advanced cooperative learning*. Minnesota: Interaction Book Company.